

ЛЪВЪ И ЧОВЪКЪ.

Народна приказка.

Похвалилъ се лъвътъ :

— Знай ли нѣкой нѣгде юнакъ като мене?

— Зная, зная, лъвчо! — рекла баба Меца. — Погледни какъ куцамъ! Отъ човѣкъ си патя. Отъ него по-силенъ на земята нѣма.

— Що думашъ? Човѣкъ ли? По-силенъ отъ мене! Де е да го видя?

— Задъ хълма въ гората.

Подпжтилъ се лъвътъ. На една полянка вързанъ конь съгледалъ.

— Кой те върза, коньо?

— Човѣкътъ!

— Де е той?

— Въ гората.

Постресналъ се лъвътъ, но тръгналъ нататѣкъ.

Край гората стигналъ. Тамъ наблизу видѣлъ впрегнати волове. Попиталъ ги лъвътъ :

— Кой ви впрегна, братя?

— Човѣкътъ! Човѣкътъ!

— Де го да го видя?

— Не чуйшъ ли? Въ гората. Дървета събаря.

Уплашилъ се лъвътъ, но влѣзълъ въ гората. Тамъ съ топоръ дърваринъ дървета събарялъ. Той, шомъ видѣлъ лъва, тозчасъ се покачилъ на дърво високо.

— Ей, чуй! — рекълъ лъвътъ

— Е? Чувамъ!

— Кой си ти?

— Човѣкъ съмъ.

— Слѣзъ да се поборимъ.

— Бива. Ала покажи ми каква сила имашъ. Баремъ едно дърво събори катъ мене.

Запретналъ се лъвътъ. Блъскалъ, драскалъ, хапалъ. Избилъ си зжбитѣ. Изхабилъ ноктетѣ. Изморилъ се страшно. Ала най-подире съборилъ дървото.

— Ей, човѣче, слизай! Ела да се боримъ!

— Слизамъ, слизамъ, лъвчо. Щомъ толкова искашъ, нека се поборимъ. Но по-напредъ искамъ е-отъ онуй